

Vasas Tamás

nekem senki sem más esti hunglish kérdés

„már látom te sem vagy más,
csak egy kis fehérjeforrás” –
aki ezt énekelte, a könczöl
jános, nekem először
szentendrén, aztán

rengeteg kisebb pesti clubban,
miért csak most, és miért egy
kontinenssel arrébb jut eszembe,
hogy azon az izzadt, dianás
cukros estén hogyan vette ki a
kezemből a söröm, és húzta le
az egészet, bármennyire voltam
részeg akkor, és vagyok az,
valószínűleg most is;

és ennek a mondatnak van
valami létjogosultsága (?):
„apám, adj nekem pénzt
torzító effektre!”

a legeredetibb epigon vagyok.
és ezt nem szégyellem, sőt,
büszke vagyok rá, és a bolygónak
ezen a szegletén még azzal is meg
merem toldani: elvtársak! senkinek
a tört angolságát nem ismerem fel,

nekem kódolatlan virágnyelv a kanadai
angol, a jersey angol, én meghagyok
mindent nyóckerangolnak, érted,
józsefangol, vagy mezei zuglóangol,
de annyi biztos, hogy van még,
ami engem is ki tud akasztani,
és káanyáznék farbicepszből,

le is írnám, de mégsem írom le,
pedig szerintem ez a mondat, habár
szemantikai és grammatikai értelemben
nem biztos, hogy mondat, még nyitott
is lett volna a káromkodásomra,
de most már mindegy.

volunteer töprengés

ebben a vakító zöldben, a hulló levelekben
kimerevített kép az öregek otthona;

és a régi chrysler motorjának első pöffenése
induláskor - a végre felszabaduló jelenés;

minden szem, minden szív, minden elme
ezt látta, ezt érezte, ezt gondolta volna,
ha átélték volna ők is a részesülést.

pár perc múlva már szalad az erdő
a szélvédővel, csak ennyi idős,
ennyi beteg ember után fél,
a családjára, az otthoni
mamákra illene
gondolni...

neki az épület mögötti szeméttlerakó
hely motoszkál a fejében, ahova
munkaidőben napjában akár
négyyszer-ötször is kiszökik
elszívni egy cigarettát.